

nek kezd-
 iverim nagy
 adatott s
 os tudata,
 o sorakozik
 mindinkább

nikép neve-
 k esztende-
 s virágozva
 lőzhetetlen

em is szük-
 nom, hogy
 s mulatta-

y tanulsá-

okat nem-
 guknak és
 yakorlatot

ikkék stb.,
 en számá-
 gálnak.

ó bácsi.

zetéseiket

yok hasz-
 ök.

atala.

eum-épület.
 társulat.

A BALATONBAN. (Lásd a 411. lapon.)

MI TÖRTÉNT A NAGYMAMÁNÁL?

— Elbeszélés. —

— Ugyan ne lárházatok már! Látjátok, hogy olvasok! Feri, ne dobolj! Aranka, tedd le azt a sipot!

— De mi játszani akarunk!

— Menjetek ki, ott lárházhattok kedvetekre.

— Igen, de mamácska azt mondta, hogy nem szabad kimenni, mert nagy szél fuj, hideg van.

— Akkor hát legyetek csöndesen!

Három testvér közt folyt ez a beszéd, még pedig nem igen nyájas hangon. Feri és Aranka, mint afféle öt-hat éves kis gyermekek, nem tudtak csöndesen játszani s ez türehtetlen volt Irénnek, ki ugyanabban a szobában épen valami érdekes könyvet olvasott. Persze, legokosabb lett volna, ha ő is játszik kis testvéreivel, de ezt Irénke a viláért sem tette volna. Ő már nagyocska leány volt s a mama arra számított, hogy maholnap Irén majd olyan jó kis mama lesz, aki gondját viseli a kicsinyeknek; de ebben ugyancsak csalódott. Irén, ki nem állhatte a makranczos, zajos kicsinyek alkalmatlankodását. Terhére volt, ha olvasásában, munkájában zavarták s egész nap feléjük sem nézett; ha pedig valamit áldozni kellett végettök kényelméből, multságából, akkor már épen szerencsétlen volt. A vége természetesen az lett, hogy a kicsinyek sem szereték; de ezzel ő csöppet sem törődött.

Most is, hogy a rossz idő miatt egy szobába szorultak, Irén folyton pörölt velök, de Feri és Aranka nem hallgattak reá, nekik a mama megengedte, hogy a

szobában mulassanak; sipoltak, doboltak tehát tovább.

— Elhallgassatok, azt mondom! kiáltá Irén indulatosan. Mindjárt elvesszem azokat a lárhás szerszámokat!

— Oh persze! De nem adjuk! felelt a kis Feri hetykén.

De hetykeségét nagyon megbánta, mert Irén fölugrott s csakugyan elvette a sipot is, a dobot is és a szekrény tetejére dugta. A kicsinyek sirva fakadtak s jó ideig sirdogáltak, aztán nagy busan meghúzódtak egy sarokban s ott a képes könyvet nézegették, ami fölött végre, mert már nagyon sokszor látták, végre Irénke nagy öröme elaludtak.

Igy volt ez másnap és mindig, mignem egy napon nagy baj érte a családot: a kis Aranka himlőbe esett. Ez pedig ragadós betegség s így a szülőknek legelső gondjuk az volt, hogy a másik két gyermeket biztos helyre küldjék, a nagymamához, ki nem messze szép falusi jószágán lakott.

Irén nem nagyon örült, mikor el kellett utaznia. Egyrészt, minthogy nem volt rossz szívé leány, aggódott kis testvére miatt, de más részt meg nem igen volt kecsgetető reá nézve, hogy az öreg nagymamánál éljen, akit nem igen jól ismert. A nagymama csak ritkán mozdult ki régi megszokott lakásából, Irén nem épen sokszor volt vele. Csak egyszer töltött nála néhány hetet, de ekkor ott volt a nagymamának egy másik unokája, Vilma is, és a két leány pompásan elmulatott. De most egyedül legyen ott az öreg nagymamánál, meg azzal a kiállhatatlanul makranczos kis Ferikével — ez borzasztó lesz. Viszont a nagymama sem ismerte

igazán jól Irénkét. Mikor Irén néhány hetet ott töltött nála a Vilma társaságában, a két leányka mindig együtt volt s az igaz, hogy a legkisebb panasz sem lehetett ellenök. De a nagymama nem látta, hogy ez egész a Vilma érdeme. Mert Vilma igen kedves, okos és figyelmes leányka volt, teljesen uralkodott Irén fölött s nem engedte, hogy a nagymamának valami bosszúsága legyen. A jó öreg asszonyság tehát azt hitte, hogy Irén is bír Vilmának szép tulajdonságaival.

— Ha nem betegség okozta volna, igazán még örülnék, hogy egy időre hozzám jönnek a kedves gyermekek, szólt a nagymama. Legalább lesz egy kis vidámság a házban, derültebbek leszünk mi öregek is.

Mert a nagymama házában öreg volt minden és mindenki. Borbála asszony a kulcsárnő és szakácsnő egy személyben együtt vénült meg a nagmamával s Mihály, az inas sem volt valami fiatal legény, hanem már deres bajuszos; de jól illettek egymáshoz és mint afféle öreg emberek, nyugalmas békességben éltek.

Borbála asszony, kinek a nagymama szavakat mondta, nem felelt, de látszott arczán, hogy a gyermekek látogatása nincs kedvére. Meg is mondta Mihálynak, akit a konyhában talált:

— Meglássa, fenekestől fölforgatják az egész házat, nem lesz egy nyugodalmas óránk sem. Nem akartam előre búsitani a jó nagyságos asszonyt, de meglássa Mihály, meg fog gyülni a bajunk. Emlékszem én jól arra az Irén kisasszonyra még tavalyról, mikor itt volt nálunk. Persze, ha olyan volna mint a Vilma

kisasszony, az a kedves áldott lélek, az egészen más volna! Egész öröm, ha látja az ember, olyan ügyes, olyan szives; sokszor csak azon vettem észre magamat, hogy a fele munkámat elvégezte s hozzá mindig vidám, mint valami kis dalos madár.

Az öreg Mihály biztatta Borbála asszonyt, hogy talán Irén is megváltozott már, egy esztendő nagy idő, azóta megjöhetett az esze.

Délre megérkeztek Irén és Ferike s ha Borbála asszony, ki a konyhóban foglódott, látta volna mi történik ebéd közben az asztalnál, bizonyosan azt mondta volna:

— No, ugy-e megmondtam?

Irénkének eszébe sem jutott, hogy most nincs mellettök a mama és a dada is otthon maradt a beteg kis testvér mellett, tehát neki kellene ügyelni Ferikére, aki még sokkal kisebb vitéz volt, hogysen maga tudta volna, mit és hogyan kell tennie. Irénke nem kötötte fel neki az asztalkendőt s a kis fiu végig öntötte paradicsom; mártással szép tiszta ruháját; vizet sem töltött poharába, tehát Ferike maga nyult a nehéz üveg után; szerencsésen fel is döntötte és csinált egész kis tengert az abroszon. És ez így ment végig. A nagymama jól látta mindezt, de oly jószívű volt, hogy még nem akarta Irén viseletét a szeretetlenségnek tulajdonítani, hanem azt hitte, hogy a leányka nagyon meg van zavarodva otthon betegen fekvő testvére miatt, szülei után is busul s hamarjában még nem tud magán uralkodni.

— Majd holnap jobban fog menni, gondolá.

Másnap reggel a kis fiu, mikor föl-
ébredt s idegen szobában találta magát,
eleinte szinte megijedt; de lassanként
eszébe jutott, hol van, s tudva, hogy nincs
itt sem a mama, sem kedves dadája, ki
otthon mosdatni, öltöztetni szokta Irént
hivta. Nem szerette ugyan Irént, de hát
mégis csak inkább hozzá vonzódott, mint
egészen idegenekhez, kiket eddig még
soha sem látott.

— Irén! fölkelek! szólt hangosan.

Nem felelt senki. Még hangosabban
kiáltott, de mind hiába, a szobában nem
volt senki. Makranczos gyermekek mód-
jára aztán sirni kezdett s utóljára torka
szakadtából ordított, úgy hogy a nagy-
mama a negyedik szobában fölébredt és
ijedten becsöngette Borbála asszonyt.

— Az Istenért, mi baja van a kis
fiunak? Irénke nincs ott mellette?

— Irén kisasszony már rég fölkel,
megivott egy pohár tejet s kiment a kertbe
olvasni. Majd utána nézek a kis fiunak s
felöltöztetem.

Ferike, amint fel volt öltöztetve s
megreggelizett, bement a nagymama
szobájába s ott maradt egész nap. A jó
nagymama előkeresett neki mindenféle
képes könyveket, majd ismét meséket
mondott neki s a kis fiu igen jól érezte
magát. Irén néhány percze szintén bené-
zett a nagymamához, aztán ismét kísértelt
a kertbe és egészen kedvére töltötte az
időt. Az ebédnél megint ép oly kevésbé
törődött Ferikével, mint tegnap, mignem
a nagymama szeliden figyelmeztette, hogy
az ő kötelessége kis öccsére ügyelni s
reggelenként is segítse az öltözködésnél,
mert Borbála asszonynak más dolga van.

Irén nagyon savanyu arcot csinált
ugyan, de nem ellenkezett, megtette,
amire a nagymama intette. Csakhogy
nem sok köszönet volt benne. Reggelen-
ként többnyire korábban ébredt föl mint
Ferike, s hogy ne kelljen várnia, fölírta
a kis fiut legédesebb álmából és sürgette,
hogy öltözködjék. Ferike ilyenkor persze
álmos és roszkedvű volt s az öltözésnél
rendesen sírva fakadt, mert Irén nagyon
kiméletlenül bánt el vele s a vége mindig
az lett, hogy a sirás hallatára Borbála
asszony beszaladt s rendbe hozta, amit
Irén elrontott. Végre aztán a jó öreg
Borbála asszony kijelenté, hogy ne is baj-
lódják Irén kisasszony Ferikével, majd ő
gondoskodik a kis fiuról.

— Annál jobb, gondolá Irén, leg-
alább megszabadulok ettől az unalmas
dologtól.

Egy-két napig Ferike jól érezte
maga a nagymama szobájában, de aztán
megunta az egyformaságot, kivált mert a
nagymama sem ért rá, hogy mindig
mesékkal mulattassa, hanem így szólt
hozzá:

— Menj, fiacskám, játszatok Irénké-
vel, mint jó testvérekhez illik.

Ezt a jó tanácsot Feri barátunk nem
volt hajlandó követni. Először mert ren-
desen meg sem találta volna Irént, de
meg azért sem, mert tudta, hogy Irén
nem játszik vele, sőt mindjárt pirongatja,
ha kissé zajong körülötte. Inkább mulla-
zott tehát egyedül, de azt talán meg nem
köszönték a háziak. Végig nyargalt a
szobákon, folyosókon, csapkodta az ajtó-
kat, fölmászott a pohárszékre s összetört
poharakat, tányérokat, majd ismét bezu-

zott orral, sirva került vissza az udvarról. Nem volt senkinek egy nyugodt percze a házban, utoljára már mindnyájan szinte remegve lesték, micsoda új bajt csinál az kis garabonczás.

A nagymama végre kissé szigorubban akarta fogni a dolgot s azt parancsolta, hogy Ferike Irénnel együtt legyen mindig. De ezt bizony hiába parancsolta, a kis fiu mindig megszökött Iréntől és tovább folyt

a régi gazdálkodás. A jó öregek, kik eddig oly csöndes békességben öldögéltek, egészen ki voltak zavarva nyugalmukból s a nagymama egy napon így szólt Borbála asszonyhoz:

— Már igazán nem tudom, mit csináljak ezekkel a gyermekekkel!

— Magam sem! De ez mind az Irén kisasszony hibája; ha ő jó testvér volna, akkor nem lenne semmi baj. Mennyivel

A TUDÓS MAJOM. (Lásd a 413. lapon.)

különb a kedves Vilmácska! Bárcsak itt volna, mindjárt boldogulnánk.

— Igazad van, Borbála. Rögtön írok a leányomnak, küldje hozzám egy-két hétre Vilmácskát. Rögtön induljon a kocsis.

Vilmát nem örömezt eresztették el hazulról, de a nagymama kívánságát természetesen nem tagadhatták meg; Vilma maga pedig szívesen ment, mert a nagy-

mama azt írta, hogy nagy szüksége van rá, s a jó leányka szeretett másoknak hasznára lenni.

Irén is rendkívül megörült, midőn hallotta, hogy unokatestvére jön. A kocsissal, aki Vilmácskáért ment; levelet küldött, melyben tudtára adta Vilmának, hogy eléje fog menni s ő is majd a nagy kert hátsó ajtajánál szálljon ki, aztán azon a kedves fasonon végig, mely alatt annyiszor

sétáltak, együtt mennek majd a házhoz. Oly kedves lesz ott a találkozás!

Mikor már Vilma érkezését várni lehetett, Irén jelenté a nagymamának:

— Kedves nagymamám megyek Vilma elé.

— Jól van, leányom. Csak aztán, ha megjött, ne maradjatok kint sokáig, mert magam is óhajtom mielőbb látni Vilmácskát.

— Én is megyek Vilmácska elé, szólalt meg Ferike.

— Mehetsz te is, fiacskám.

Irénnek sem volt kifogása ellene, hogy Ferike elkísérje, mert hiszen a kis fiu szaladgálhatott a kertben kedvére. Csakhamar eljutottak a nagy kert tulsó végére, hol egy kis ajtó nyílt az országút felé. Irén kinyitotta az ajtót s szétnézett. De a kocsinak még pora sem látszott. Visszament tehát s egy árnyas fa alatt a puha pázsitra heveredett.

Ferike ezalatt pillangókat kergetett, majd virágokat szedett. Egy kis tó is volt a kert e részében s a viz szélén sok nefe-lejcs virított.

Amint Irénke ott a fa alatt üldögélt, egyszerre mellette terem a kis fiu.

— Irén, ott a viznél olyan gyönyörű virágok vannak! Szeretnék néhányat leszakítani, de félek a vízhez menni. Jöjj, szakíts nekem egy pár olyan virágocskát!

— Ugyan ne alkalmatlankodjál mindig. Ha virág kell, hát szakíts magadnak!

Ferikének nagy kedve lett volna sirni, de aztán jobbat gondolt, s elszaladt. Irén ezzel csöppet sem törődött, hanem éppen fölfelé bámult a fára, hol egy madárka gyönyörűen csattogott, — midőn

hirtelen tompa zuhanás, rá éles sikoltás hangzott. Irén fölriadt és körülnézett, de Ferikét nem látta sehol. Még magához sem tért meglepetéséből, mikor gyorsan elsuhant mellette valaki, aki egyenesen a tó felé rohant, beugrott a vízbe, mely nem volt nagyon mély s egy pillanat múlva csupa vízesen de ölében Ferikével tért vissza.

Vilma volt, aki épen idején lépett be a kertajtón, hogy a kis fiut a vízbe bukni lássa; oda rohant és szerencsésen megmentette.

Irén a megdöbbenéstől sápadtan, szótlánul állt ott. Hogy leginkább az ő hibája miatt mily szörnyű szerencsétlenség történhetett volna, rögtön átlátta s lelkiismerete fölébredett. Legalább a segítségben részt akart venni s Vilmához lépve így szólt:

— Add ide, majd én viszem Ferikét!

De a kis fiu, ki az ijedtségtől reszketve és halálsápadtan, görcsösen átkarolta Vilma nyakát, rögtön így kiáltott:

— Nem, nem! Ne adj neki . . . nem akarom, hogy Irén vigyen . . Irén rosz, miatta estem a vízbe . . nem szeretem, nem megyek hozzá!

És amint Irén hozzá akart nyulni, a kis fiu kétségbeesetten kezdett kapálózni.

— Hagyd nálam, kedves Irén, szólott Vilma. Majd én beviszem. Te szaladj előre és értesítsd Borbála asszonyt, készítsétek elő az ágyat, hogy Ferikét mindjárt lefektethessük. A nagymamának pedig most ne szóljatok semmit, nagyon megijedne; majd megmondjuk neki szépen ovatosan, mikor már látni fogja, hogy nincs semmi baj.

rá éles sikoltás
s körülnézett, de
l. Még magához
mikor gyorsan
aki egyenesen a
vizbe, mely nem
pillanat mulva
a Ferikével tért

idején lépett be
ut a vízbe bukni
erencsésen meg-

éstől sápadtan,
leginkább az ő
nyü szerencsétlen-
rögtön átlátta s
Legalább a segí-
s Vilmához lépve

a viszem Ferikét!
ijedtségtől resz-
görcsösen átka-
tton így kiáltott:
dj neki . . . nem
en . . . Irén rosz,
. nem szeretem,

akart nyulni, a
zdett kapálózni.
edves Irén, szólt
. Te szaladj előre
onyt, készítsétek
két mindjárt le-
ának pedig most
gyon megijedne;
szépen ovato-
gja, hogy nincs

Ugy történt minden s a kis fiu nem-
sokáraágyban nyugodott. Vilmácska maga
fektette le, csitítgatta, biztatta s olyan jól
tudott vele bánni, mintha valóságos mes-
tersége lett volna az ilyen makrancos kis
gyermekek megszelidítése. Az egész pedig
csak abból állt, hogy gyöngéden, szere-
tettel bánt vele, a fiucska is megszerette,
hallgatott szavára és nemsokára szépecs-
kén elaludt.

De a hideg fürdőnek s leginkább a
nagy rémületnek komolyabb következése
lett, mint előre gondolták. Ferike másnap
forró lázban feküdt. Gyorsan hivatni kellett
a házi orvost.

A jó nagymama maga akart a kis
beteg ápolására vállalkozni, de ezt az
orvos nem engedte meg: a virrasztás,
nyugalanság nem való az ilyen gyöngé-
öregnek. Irénről szó sem lehetett, mert
Ferike nem türte őt maga mellett, Bor-
bála asszonynak nem volt elég ideje s így
Vilmácskának kellett a betegápolásra vál-
lalkoznia. Szíves készséggel meg is tette a
jó leányka s éjjel-nappal ott volt Ferike
mellett.

Irén ezalatt nagyon szomoruan töl-
tötte napjait. Nem azon busult most már,
hogy meghiusultak szép tervei, nem töltheti
az időt vigan Vilmával. A szegény
bántotta, hogy az ő testvére beteg és más
van mellette; érezte, mily fontos most a
Vilmácska jelenléte, mily szeretettel szól
róla mindenki, míg ő csak afféle fölösle-
ges akadály a házban. Többször megki-
sérlette bemenni Ferikéhez, de a kis beteg
azonnal sirni kezdett, az orvos pedig meg-
hagyta, hogy a beteget nem szabad izgatni,
zavarni, nyugodtan kell feküdnie. Irén

tehát ott üldögélt a másik szobában s
mert nem volt valami romlott, rosz szívü
leány, igazán fájt neki, hogy kis testvére
ugy idegenkedik tőle s úgy csuffá teszi
mások előtt.

Egy napon könnyek közt lepte meg
a nagymama s kérdésére Irénke nem
tudta eltitkolni szomorúsága okát. A
nagymama pedig, ki most már jól kiis-
merte Irént, komolyan így szólt:

— Csak természetes, hogy így van
minden, amint van. Aki nem tanusít sze-
retetet mások iránt, nem számíthat viszont-
szeretetre.

— De én szeretem testvéreimet! szólt
Irénke zokogva.

— Elhiszem, de szeretetet csak addig
tart, míg nem kerül áldozatba. Pedig,
kedves leányom, ha valakit szeretünk, ezt
be is kell bizonyítanunk. Te még kis
leány vagy, senki sem követelhet tőled
valami nagy áldozatokat. De ha akarnál,
te is sokat tehetnél, csakhogy persze
akkor egészen máskép kellene magadat
viselned. Kényelmedből, mulatságodból
semmit sem akarsz áldozni kis testvéreid-
nek, az ő játékok téged már untat, tehát
inkább elűzöd őket magadtól; terhedre
van, ha valamit tenni kell érettök, gyön-
gédtelen vagy irántok. Valóban, Irén-
kém, én nem csodálom, hogy Ferike nem
kíván látni, mert méltán félhet attól,
hogy mindig csak valami kellemetlen dol-
got fog tapasztalni.

Irén nagyon érezte, mennyire igaza
van a nagymamának, könnyezve borult a
nagymama keblére és fogadta, hogy ezen-
tul máskép lesz, csak segítse őt a nagy-
mama. (Folytatása a 410. lapon.)

19. KÖTET

A FORRÁSNÁL. (Lásd a 413. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

A jó öreg szeliden mosolygott, de ezuttal nem szólt semmit többé. Nem pirongatta Irént, sem tanácsokat nem adott neki, hanem magához hívta szobájába.

— Addig míg Ferike föllábad, töltsd velem az időt, ha épen nincs kedved játszani.

Irénke tehát ezután reggeltől estig mindig a nagymama mellett ült. Olvasgattak, dolgozgattak s közben beszélgettek. És a nagymama beszédeiből Irénke mindinkább belátta, mily hibás volt eddigi viselete és észre sem vette, mikor, de egyszerre csak úgy érezte, hogy most már tudná, mikép kellene bánni kis testvéreivel.

— De hát mit ér most már, hogy jóvá akarom tenni hibámat, mikor Ferike közel sem ereszt magához! Vilmát pedig napról-napra jobban megszereti!

Az valóban úgy is volt s Irén már szinte azt kívánta, hogy Vilma ne volna oly kedves, jó leányka. A nagymama mindezt látta és tudta, de még néhány napig nem szólt semmit.

Ferike lassanként jobban lett, már fölkelte az ágyból s egy napon az orvos végre kijelenté, hogy már nincs semmi baja, csak még néhány napig a szobában kell maradnia. Ideje is volt, mert szegény Vilma már egészen kimerült a beteg-ápolásban.

— Kedves jó leányom, szólt a nagymama s megcsókolta Vilmát, most már neked is üdülésre van szükséged. Holnap fölmentelek s hazaküldelek szüleidhez.

— De nagymamácska, Ferike még nem mehet ki a szobából.... Majd sirni fog!

— Nem baj. Kérdeztem az orvost, azt mondta, hogy már nem kell félni. Nyugodtan hazamehetsz.

Vilmácska másnap csakugyan elutazott, bár Irén szerette volna, ha még néhány napig nálok marad. De a nagymama tudta, mit csinál. Hogy Irénke jó utra tért, arról meggyőződött, de most már a makranczos kis fiut is rá kellett bérni, hogy ne utasítsa vissza testvére szeretetét.

Ferike másnap csakugyan sirásra fakadt, mikor megtudta, hogy Vilma elutazott. Nagysokára belenyugodott s kezdett egymaga játszani; de csakhamar beleunt, mert szaladgálni, pajtáskodni nem tudott. Kiáltozott, makranczoskodott, hogy jöjjön valaki hozzá játszani, mire a nagymama azt mondta neki, hogy itt nincs senki más, csak Irénke; vele játszhat, ha akar.

— Nem, Irén nem kell, nem szeretem.

De mikor a második nap is olyan unalmasan kezdődött, Feri barátunk jobban meggondolta s egyszer csak szépen kiszólt az ajtón:

— Irén! Jöjj egy kicsit játszani!

Ezt várta a nagymama. Irén nagy örömmel fogadta a hívást s aztán az egész napot kis testvéreivel tölté. És e naptól fogva igazi szerető, jó testvérek lettek; Irén egészen meg tudta nyerni Ferike szívét.

De nemcsak Ferike, hanem mások iránt is egészen más viseletet tanusított ezentul Irénke. Figyelmes, gyöngéd volt, szívesen tett mindent mások kedvéért, s ennek természetesen az lett a következése: hogy mindenki szerette a jó leánykát.

Néhány hét mulva, mikor otthon Aranka már meggyógyult, Irén és Ferike haza mentek. Szüleik nagy örömmel látták Irén teljes megváltozását, Irénke maga őszintén elmondta, mikép jött e változás, *mi történt a nagymamánál.*

A B a l a t o n b a n .

(Képpel a ezimlapon.)

*Nines meged jó barátom Gizike?
Jöszte hozzánk a Balaton vizibe!
Pacskolj velünk! Lubiczkolhatsz kedvedre,
Hüs a hullám, itt nem is mély a medre!*

*Kedves Izám, kis Birikém, köszönöm,
Testem forró, még most meg nem fűrésztöm.
Előbb egyet körüljárók, halászok,
Csak úgy állot be a vízbe hozzátok.*

A KIS PILLANGÓ TÖRTÉNETE.

(Vége.)

TARKA pillangó körülnézett.

— Ah, látom már... ez az a kis leány, aki engemet annyira szeret, aki oly nagyon dicsért. Tőle nincs mit félnem. Bárcsak erre jönne, hogy észrevegyen.

S hogy magára vonja a kis leány figyelmét, elébe röpített s játszva, enyelve keringett a feje körül. Milike rögtön ráismert.

— Laczika, Laczika! kiáltá. Jöjj csak, itt van megint egy olyan szép tarka pillangó... azt hiszem ugyanaz, a melyet reggel láttunk.

A pillangó örömmel hallotta, hogy ráismertek. S leült egy virágra, s bevárta a leánykát.

— Van eszem, hogy nem futok el többé előle, gondolá. Ő legalább meg tudja itélni, mily szép vagyok.

Milike óvatosan közeledett, kinyújtotta kezét és megfogta a pillangót.

— Megvan, megvan! kiáltá diadalmasan.

Megmutatta aztán Laczikának, a tornáczon ülő többi testvéreire is vitte. Mindnyájan gyönyörködtek benne s egyik a másiknak adta kezébe; persze, mint lepkekéknél szokás, mindegyik a szárnyál fogta s ez által mind ledörzsölték saját ujjaira a pillangó szárnyáról a himport, melyből azok a szép színek támadnak. Csupa festék lett a kezők s kicsi Margitkának ez annyira nem volt kedvére, hogy eleresztette a pillangót, mely kiröpült s egy közel virágra telepedett.

Itt találkozott hű kis pajtásával, mely aggódva leste, valjon ki fog-e szabadulni s most nagy örömmel sietett hozzá. De amint megpillantotta, elszomorodva felsóhajtott:

— Oh Istenem, mi lett belőled! Miért engedted magadat megfogni!

— Miért? Te azt nem érted, te egyszerű csunya kis lepke vagy. De engemet ott azok a gyermekek megbámultak ám s oh, olyan kellemes hallgatni, mikor azt mondják, mily szép, mily gyönyörű vagyok.

— Szerencsétlen! De hát nem tudod, hogy e hiúságodért meglakoltál? Szépséged oda van Amint ujjakkal fogdostak, tönkre tették szárnyaidnak szép színeit, s most már nem vagy szép!

— Ugyan mit fecsegsz a világba! Azt hiszed, elbolondítasz?

— Ha nem hiszed, nézd meg magad a tükörben.

— Meg is nézem.

Odaröpült az üveggolyóhoz s megrettent, amint belenézett. Előbb oly pompás színű szárnyai le voltak koptatva, az erek csupaszon látszottak, szóval förtelmes volt.

— Az nem lehet ... ez a tükör roszul mutat, szólt izgatottan.

De maga sem hitte, hogy a tükör roszul mutat s nagy rémülettel röpkedett ide-oda.

— Meg kell kérdeznem valakit, csakugyan elvesztettem-eszépségemet? Megyek ki a mezőre, ott majd megmondják.

Kiröpült és nemsokára találkozott azzal a tépett szárnyu öreg pillangóval, aki reggel a jó tanácsot adta neki. Most már nem szólt hozzá oly kevélyen, hanem nyájasan köszönt neki; de az öreg csodálkozva nézett reá s kérdezte, kicsoda?

— Hát nem ismer reám? Ma reggel beszéltünk ...

— Ah, te vagy az! Oh te szegény teremtés, bizonyosan nem követted tanácsomat, nem őrizkedtél azoktól, akik dicsértek s meglakoltál! Mily csuffá lettél!

— Tehát csakugyan? És nem nyerem többé vissza szépségemet?

— Soha többé, szólt az öreg s ott-hagyta.

— De hiszen ez borzasztó volna! Ez nem lehet! szólt a szegény pillangó. Megyek vissza a házhoz, meglátom az a kedves kis leány nem talál-e még mindig szépnek.

Nemsokára ismét ott volt a háznál, beröpült a tornácba és egy szék karjára ült.

— Nini, milyen furcsa lepke! szólt Milike, mefogván a pillangót. Nincs semmi színe. Nézd Laczika!

— Az ám! Ez ugyanaz a pillangó, melyet az imént fogdostunk. Milyen csunya.

A szegény pillangó ugyancsak elkeseredett e szavak hallatára, de csakhamar megvigasztalódott, mert Milike így szólt testvéréhez:

— Tudod mit? Fessük be!

— Ez jó tréfa lesz! Mindjárt hozom a festékes ládát.

Elővették a festéket és a pillangó szárnyait bepingálták olyan tarkára, a milyen tarka pillangó még sohasem volt a földön. Nagyot nevettek rajta s mikor elkészültek a festéssel, Laczika így szólt:

— No, most van egy egészen új fajta lepke. Most már megint szép vagy, mehatsz!

Eleresztette s a pillangó büszkén és boldogan röpült odább. Kiment társaihoz a mezőre s meglelégedéssel látta, hogy ugyancsak nagy szemeket meresztenek reá s most már mindnyájan megbámulják. Ott volt a tépett szárnyu öreg is. Ennek gunyosan mondá a tarka pillangó:

— No's, most elhiszem, hogy rám nem ismeresz. Azt mondtad, soha sem leszek többé szép. Valld meg, hogy most még szebb vagyok.

Az öreg bámult, aztán közlőrl jól megnézte s végre szánakozva szólt:

— Oh te szegény hiu bolond, hiszen a te színed nem természetes szín, hanem mesterséges mázolás.

Ezen a többiek egészen elszörnyűködtek s megvetéssel távoztak; de a mi tarka pillangónk ezzel nem törődött.

— Azért mégis szép vagyok! Csak az irigység szól belőlük.

S vigan röpkedett ide-oda. De a röplésben a reá mázolt festék ledörzsölnélődött s amint ismét találkozott azzal a szerény kis lepkével, mely előbb oly hü barátja volt, ez szomoruan mondá:

— Istenem! Mi lett belőled, kedves barátom! Hiszen most még csunyább vagy . . . csupa piszokfolt a szárnyad.

— Igazán? No se baj, majd befestetem újra.

Ismét a tornácza röpkült, nyugtalanul várva, hogy a gyermekek észrevegyék. Milike észre is vette és így szólt:

— Ni, ez a csuf szinevesztett lepke megint itt van. Laczika, befessük újra?

— Ugyan mit vesződjünk annyit vele. Játéknak elég volt egyszer is. Legjobb lesz a szegénynek, ha agyonütjük, ne kinlódjék.

A szerencsétlen pillangó ennek hallatára ijedten elröppent s elbujt a kertben a bokrok közé. Nem mert többé társai közé menni, szégyenében ki sem mozdult többé rejtekéből s a bánat és boldogtalanság miatt nemsokára meg is halt, nem sajnálva, nem siratva társaitól, mert hivalkodása, kevélysége által maga okozta veszedelmét.

KÉPREJTVÉNY.

A tudós majom.

(Képpel a 405. lapon.)

DIDL, dudl, dum!
 Diszdebt bubligum!
 Elgyuttem szépen megint;
 Tudós guttyo aki volt
 Aztad szegény már megholt.
 Edig jártam oda kint
 Innen távol
 Ott valáhol
 Szerecsenek országában,
 A denerv Afrikában;
 Ottan jártam igazán,
 Hoztam onnan
 A hátomban
 Ezt a kedves pávián;
 Ó a generál Bumbum!
 Hopsza, szépen bókolni,
 A kezi megsókolni,
 Hopszá, generál Bumbum!
 Ime, disztelt bubligum;
 Milyen okos kis majom —
 Dum didl dum didl dum!

A PATAKNÁL.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

FORRÓN süt a nyári nap s jól teszi: mezőn a kenyérnek való búzát, kertben az édes gyümölcsöt így érleli meg. Szereti ezt a gazda, kivált ha közben egy-egy kis eső is jár, mert így gazdag aratás jutalmazza az ő veritékes fáradságát.

De nem csak a gazda, akinek haszna van, szereti a nyarat. Szereti mindenki, aki a szép szabad természetben mozog. A mezőn hímös pillangók röpkednek és szívják a virágok mézét, a fákon dalos madarak zengedeznek s az erdő mélyében, kellemes hűvös árnyékban rejtőzik a sokféle vad.

— Ha nem hiszed, nézd meg magad a tükörben.

— Meg is nézem.

Odaröpült az üveggolyóhoz s megrettent, amint belenézett. Előbb oly pompás színű szárnyai le voltak koptatva, az erek csupaszon látszottak, szóval förtelmes volt.

— Az nem lehet ... ez a tükör roszul mutat, szólt izgatottan.

De maga sem hitte, hogy a tükör roszul mutat s nagy rémülettel röpkedett ide-oda.

— Meg kell kérdezni valakit, csakugyan elvesztettem-e szépségemet? Megyek ki a mezőre, ott majd megmondják.

Kiröpült és nemsokára találkozott azzal a tépett szárnyu öreg pillangóval, aki reggel a jó tanácsot adta neki. Most már nem szólt hozzá oly kevélyen, hanem nyájasan köszönt neki; de az öreg csodálkozva nézett reá s kérdezte, kicsoda?

— Hát nem ismer reám? Ma reggel beszélünk ...

— Ah, te vagy az! Oh te szegény teremtés, bizonyosan nem követted tanácsomat, nem őrizkedtél azoktól, akik dicsértek s meglakoltál! Mily csuffá lettél!

— Tehát csakugyan? És nem nyerem többé vissza szépségemet?

— Soha többé, szólt az öreg s ott hagyta.

— De hiszen ez borzasztó volna! Ez nem lehet! szólt a szegény pillangó. Megyek vissza a házhoz, meglátom az a kedves kis leány nem talál-e még mindig szépnek.

Nemsokára ismét ott volt a háznál, beröpült a tornácba és egy szék karjára ült.

— Nini, milyen furcsa lepke! szólt Milike, mefogván a pillangót. Nincs semmi színe. Nézd Laczika!

— Az ám! Ez ugyanaz a pillangó, melyet az imént fogdostunk. Milyen csunya.

A szegény pillangó ugyancsak elkeseredett e szavak hallatára, de csakhamar megvigasztalódott, mert Milike így szólt testvéréhez:

— Tudod mit? Fessük be!

— Ez jó tréfa lesz! Mindjárt hozom a festékes ládát.

Elővették a festéket és a pillangó szárnyait bepingálták olyan tarkára, a milyen tarka pillangó még sohasem volt a földön. Nagyot nevettek rajta s mikor elkészültek a festéssel, Laczika így szólt:

— No, most van egy egészen új fajta lepke. Most már megint szép vagy, mehatsz!

Eleresztette s a pillangó büszkén és boldogan röpült odább. Kiment társaihoz a mezőre s meglelégedéssel látta, hogy ugyancsak nagy szemeket meresztenek reá s most már mindnyájan megbámulják. Ott volt a tépett szárnyu öreg is. Ennek gunyosan mondá a tarka pillangó:

— No's, most elhiszem, hogy rám nem ismersz. Azt mondtad, soha sem leszek többé szép. Valld meg, hogy most még szebb vagyok.

Az öreg bámult, aztán közléről jól megnézte s végre szánakozva szólt:

— Oh te szegény hiu bolond, hiszen a te színed nem természetes szín, hanem mesterséges mázolás.

Ezen a többiek egészen elszörnyűködtek s megvetéssel távoztak; de a mi tarka pillangónk ezzel nem törődött.

— Azért mégis szép vagyok! Csak az irigység szól belőlük.

S vigan röpkedett ide-oda. De a röplésben a reá mázolt festék ledörzsölődött s amint ismét találkozott azzal a szerény kis lepkével, mely elébb oly hü barátja volt, ez szomoruan mondá:

— Istenem! Mi lett belőled, kedves barátom! Hiszen most még csunyább vagy . . . csupa pizsokfolt a szárnyad.

— Igazán? No se baj, majd befestetem újra.

Ismét a tornácza röpült, nyugtalanul várva, hogy a gyermekek észrevegyék. Milike észre is vette és így szólt:

— Ni, ez a csuf színevesztett lepke megint itt van. Laczika, befessük újra?

— Ugyan mit vesződünk annyit vele. Játéknak elég volt egyszer is. Legjobb lesz a szegénynek, ha agyonütjük, ne kinlódjék.

A szerencsétlen pillangó ennek hallatára ijedten elröppent s elbujt a kertben a bokrok közé. Nem mert többé társai közé menni, szégyenében ki sem mozdult többé rejtekéből s a bánat és boldogtalanság miatt nemsokára meg is halt, nem sajnálva, nem siratva társaitól, mert hivalkodása, kevélysége által maga okozta veszedelmét.

KÉPREJTVÉNY.

IS

A tudós majom.

(Képpel a 405. lapon.)

DIDL, dudl, dum!
Diszdtelt bubligum!
Elgyuttem szépen megint;
Tudós guttyo aki volt
Azad szegény már megholt.
Edig jártam oda kint
Innen távol
Ott valáhol
Szerecsenek országában,
A deneru Afrikában;
Ottan jártam igazán,
Hoztam onnan
A hátomban
Ezt a kedves pávián;
Ő a generál Bumbum!
Hopsza, szépen bókolni,
A kezi megcsókolni,
Hopszá, generál Bumbum!
Ime, disztelt bubligum;
Milyen okos kis majom —
Dum didl dum didl dum!

A PATAKNÁL.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

FORRÓN süt a nyári nap s jól teszi: mezőn a kenyérnek való buzát, kertben az édes gyümölcsöt így érleli meg. Szereti ezt a gazda, kivált ha közben egy kis eső is jár, mert így gazdag aratás jutalmazza az ő veritékes fáradságát.

De nem csak a gazda, akinek haszna van, szereti a nyarat. Szereti mindenki, aki a szép szabad természetben mozog. A mezőn hímös pillangók röpkednek és szívják a virágok mézét, a fákon dalos madarak zengedeznek s az erdő mélyében, kellemes hűvös árnyékban rejtőzik a sokféle vad.

Az igaz, hogy ilyenkor aztán a vadászok megzavarják néha a jámbor vadak nyugalmát. Im most egy szép szarvas az ünnövel békésen legelészett, midőn hirtelen megzördült a bokor, kutyaugatás hangzott s nemsokára lövés is dördült, de szerencsére nem talált. Volt ám ijedelem! A legelésző pár futásnak eredt s villámgyorsan eltűnt a sűrűben; egy ideig még hangzott az ebek csaholása, de aztán megszűnt, a vadászok elvesztették a szarvas nyomát és haza mentek. De azért a megriadt állatok még sokáig futottak, míg végre meggyőződtek, hogy nincs már többé veszedelem.

Épen egy forráshoz értek s mily üdítő volt annak tiszta vize, kivált most, mikor még a futástól is föl voltak hevülve. Az ünnő mohón ivott s megáztatá fáradt lábait is, míg a szarvas hátrább magasra emelt fejjel örködött, nem közeledik-e ottan ismét ellenség.

Nem, mára nincs már mitől rettegniök s kényelmesen megpihenhetnek a kellemes forrás mellett.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 20-ik számában közölt természetrajzi feladvány megfejtése:

A czinke (még pedig az u. n. „szene sz c i n k e“) egy virágzó almafának az odvában fészkel. 12—15 fiókot is költ a párjával. Abban a perczen, melyet képünk mutat, valami veszély elől — talán héjját vett észre — inti, hijja magához kicsinyeit.

*

A »KIS LAP« XVIII. köt. 24-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Fasor“.

Helyesen fejtették meg: Stein Rikhard, Nagy Hermin és Lajos, Mühlberg Melánia, Rikhard és Elza, Bódogh Albert, Kann Gyula, Svarcz Vilma, Horváth Mili, Rothmann Ernő, Szilassy Gábor, Ehrenfeld Gábor, Szépe

Dani, Fried József, Zákó Emma, Strék Géza, Klamarik Ágosta, Beer Gyula és Lajos, Schön Gyula, Schlesinger Ottó, Szily Margit, Faragó Pista, Arany Irén, Dráveczky Béla, Balázs József, Fischer Mária és Lajos, Hertelendy Aladár, Bertha Aladár.

*

A »KIS LAP« XVIII-ik köt. 25-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Phönix madár“.

Helyesen fejtették meg: Stein Rikhard, Nagy Hermin és Lajos, Mühlberg Melánia, Rikhard és Elza, Bódogh Albert, Klein Czeza, Németh Aranka és Németh Béla, Scheidl Lujza, Ringer László, Sárközy Tihamér, Herczfelder Herri, Svarcz Vilma, Horváth Mili, Rothmann Ernő, Szilassy Gábor, Ehrenfeld Gábor, Szépe Dani, Fried József, Zákó Emma, Strék Géza, Prónay Albert, Beer Gyula és Lajos, Schön Gyula, Klobusitzky Livia, Tóth László, Schlesinger Ottó, Szily Margit, Faragó Pista, Arany Irén, Büchler testvérek, Perényi Margit, Balázs József, Dráveczky Béla, Váradi István, Káplár Ida, Fischer Mária és Lajos, Hertelendy Aladár, Lichtnekert Ida és Szidónia, Bertha Aladár.

*

A »KIS LAP« XVIII. köt. 24-ik számában közölt tréfás kérdések helyes megfejtését utólag még beküldték: Strassburger Malvina, Olli és Emil, Schlezinger Szeréna és Malvin, Prosnitz Irén, Pfeffer Erzi, Berthóty Károly, Faragó Pista s Malvin, Reichenfeld Frida, Haán Matild és Günsz Berta, Schwarz Vilma és Jenő, Engel Mór, Büchler Hermina, Armin és Szidónia, Baghy Amália és Misi, Haltenburger Béla és Imre, Perényi Margit, Fränkl Irén. — Továbbá e rejtvények részbenei megfejtését beküldték még: Nédits Mariska, Förstner Lajos és Gyula, Lillin Károly, Klein Emil, Albert és Hermina, Balla Kálmán és Jenő, Meslerovit Sarolta, Révy Emma, Lenkei Katinka, Klobusitzky Livia, Nédits Mariska, Moses Sarolta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kucsuk Ali. Derék kis török vagy. Hamarosan megtanultad a mi magyar nyelvünket. Hogy szereted a magyar nemzetet, azt csak természetesnek találom, mert mi is szeretjük a törököt. Csok jása! — Strassburger testvérek. Emil jó sikerű vizsgáján veletek örülök. A nagy örömben azonban úgy látszik elfelejtettétek megírni, hol kelt a leveletek. Az ilyen mulasztás

levélben hiba, melyről már sok kis olvasómat szoktattam le. Remélem, rajtatok sem esik meg többé. — **Büchler testvérek.** Szívesen venném az előadások részleteit, kik s hogyan játsztatok? — **Pfeffer Erzsí.** A múlt és a jelen szám kérdéseire nézve fölvilágosított. — **Hajós Gari.** Annyiban igazad van, hogy *légyár*-ban sem lakik az ember. De a kérdés nem ily értelemben lévén föltéve, a másikhoz kell ragaszkodnom. — **Forró testvérek.** Hol laktok? Minden egyes kis hanyag miatt nem küldhetek át a kiadó hivatalhoz kérdezni, ez vagy az a kis hívem, aki elfelejti odairni a helyet, hol levele kelt, hol tartózkodik? Mert a bélyegen rendszeren olvashatatlan az irás. — **Mühlberg testvérek.** A megelőző nektek is szól. — **N. N. (Marton-Vásár.)** Azt a csodát, hogy eper és málna egyazon időben érik. Láthatja p. a telekí pusztábatvan mellett. Reményem másutt is előfordul még az országban. Ezért bizony kár volt az N. N. alá bűnia. — „**Dalos bácsi.**” Bácsinak bácsi lehet, de dalosnak egy csüppet sem az. Se méret, se rím, s a mi ennél súlyosabb: semmi hangulat, vagy gondolat az egészben. — **Ullmann Jenő.** Azóta nyilván megnyugtató választ vettél tett kérdéseidre. Egyébkint nem »kivánni« szoktak, de »kérni«. Levelet sem igen így szoktak bezárni, hogy »ezzel maradtam U. J.« Nem magamért szólok így, mert valahogy csak elviselném azt, hogy vagy a szeretetnek, vagy a teretozó tiszteletnek szokásos kifejezését mellőzöd; de magadért szólok. Nyilván ugy lesz, hogy otmaradt a tolladban. — **Kónyi József.** Teljesen igazad van; a 19. sz. föladványára még nem jött megfjtés. Még most is várom — tőletek. Hát te mért nem fejtetted meg? — Mivel eddigelé még e g y s e m küldött rá magyarázatot: a megfjtés közlését már a mostani számban olvashatod. — **Rin Imre.** A m. t. Akadémia ugyan a »rossz« mellett nyilatkozott vagy negyed éve, de így is irhatod, hogy »rossz«; így sem hiba. A másik kérdésre egy lap kiadóhivatala sem szokott felelni; még magam sem tudom teljesen; de úgy sejttem, hogy az 5—6000 közt ingadozik a létszám. Neved aláírásából egyébként nem bírom kiolvasni Rin, Kin, vagy Kiu-é a neved. A nevé mindenki tisztán olvashatólag tartozik leírni. Ez ellen csak híres embereknek szabad véteni. — **Wolfgang Vilma és Irén.** Dalt küldtök be s azt írjátok »közlik W. V. és I.« Népdal az amit közöltetek, vagy a magatok szerzeménye? Ugy hiszem, ha ti költöttétek is, de más szerkesztette meg és írta le. Majd megvizsgáltatom a dalocskát s ha különben beválik s az igazi szerző neve iránt tisztában leszek, szívesen ki is fogom adni. — **Kovarcz Gizella.** Nem akarlak elriasztani a kedves munkától; de azt hiszem, ha n é m e t az a kis mese, úgy már nagyon sokan

ismerik. — **Herman Elemér.** Hogy is irhatsz ilyen bikavér színű papirosra? Csak úgy karikázik bele az ember szeme s egy darabig sárgás violaszínt lát utána. A rejtvények már mind megjelentek, még pedig jó régen. — **Lantay Iván.** Téged is örömmel üdvözöllek a »Kis Lap« regementjében. — **Küzdő Arthur és Jenő.** Már így a közlésnek mi sem állja az utját. Kedves apátok nem volt, vagy áll még ma is a Heckenast ezéggel összeköttetésben? Irjátok meg. — **Kárpelesz Minna.** Csinos rajz és irás; de mikor már megjelent. — **Wagner Emma.** Ha melyik el van fogadva, az meg is jelen. A mostaniak nagyon gyengék. — **Svarcz Benő.** Ügyes. A magadé? — **Turcsányi Elemér.** Más szerkesztésben talán. Így nagyon is nehéz volna. — **Cserna Honka és Margit.** A kérdésnek a »Kis Lap«-ban meg nem felelhetek; de külön igen, ha megírjátok az utolsó póstát. — **Vollner Pepike.** Köszönöm a szíves viszonzást. Honorkával együtt ott diszelegtek a »Kis Lap« olvasóinak terjedelmes arczkép-csarnokában. — **B. Gudenus testvérek.** Az egyik meg fog jelenni. — **Zubriczky József.** Ha kétséged van valamire nézve, mért állítod oly határozottan? Az a hal, mely a »Kis Lap« 18-ik kötetének 20-ik számában van lerajzolva, az igenis c z á p a és nem c z e t h a l; mert czápa és czeihal az nem mindegy. — **Brankovits Vilma.** Hagyjuk nyugodni a holtakat. — **Auer Imre.** Minden beküldőnek előadni azokat az okokat: egyik vagy másik küldeménye mért nem való a »Kis Lap«-ba, az kissé messze vinne s szükségessé tenne vagy egy iv mellékletet minden héten. S még ha hasznos munkát cselekednék vele! Mert biz az csak meddő szövegszórás volna. — **Szentjánosi Ida és Vilma.** Az egyiket közlöm. — **Szida Zsigmond.** Mért öljé meg már az ibolya a liliomot? Mire való ez a szörnyü vérengzés? Hát mikor bántotta a liliom az ibolyát? Ezt magyarázd meg, kis ember, de jobb versekben ám! — **Egerből** vettem a »Kis Lap« 20-dik számában foglalt megfjtéseket, de név nem volt aláírva. Egri kis barátim közt ki ösmer föl ebből magára. — **Merthet (?)** Mert ezt a nevet nem bírom elolvasni. S milyen rongyos irás rongyos papiroson! — **Schön Emil.** Nagyon későre maradt a bejelentés. Pedig helyben vagy. — **Feldmann Gizella.** Az egyiket kiadom. — **T. L. (Bdpst.)** Örömmel vettük a szeretetreméltó versikéket. Egyikéhez-másikához képet is rajzoltatunk. A téliek természetesen csak télen jelenhetnek meg. Üdvözet! — **Blain Adolf és Róza.** Te is oly pongyolán írod a nevedet, hogy nem lehet eligazodni rajta kinek hínak? — **Minden itt külön meg nem említett levélben foglalt föladványt vagy azért nem közölhetem, mert már megjelent, vagy mert szerkezete hiányos.**

rék Géza,
os, Schön
t, Faragó
Balázs Jó-
y Aladár,

köt. 25. k
gfejtése:

g: Stein
berg Melá-
rt, Klein
a, Scheidl
ér. Hercz-
lili, Roth-
ld Gábor,
ma, Strék
jos, Schön
ló, Schle-
ta, Arany
it, Balázs
n, Káplár
y Aladár,
ladár.

számában
jtését utó-
na, Olli és
Prosnitz
, Faragó
Matild és
ó, Engel
ia, Baghy
és Imre,
á e rejtvé-
ték még:
ula, Lillin
ina, Balla
y Emma,
édits Ma-

JA.

gy. Hama-
yelvünket.
t csak ter-
erettjük a
estvérek.
k. A nagy
tétek meg-
mulasztás

A „KIS LAP“ előfizetőihez!

Valahányszor a „*Kis Lap*“ egy-egy kötetének végéhez s az újabb kötetnek kezdetéhez közeledünk, mindannyiszor örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy kis hiveim nagy közönségéhez néhány szót szóljak. Örömemet okozza a siker, melyet elérnem adatott s melyet a „*Kis Lap*“nak immár tizennyolcz köteté bizonyít; és okozza annak biztos tudata, hogy a szebb multra még szebb jövő következik. A „*Kis Lap*“ mellé mindinkább sorakozik az egész magyar gyermekvilág s ez viszont lehetővé teszi, hogy a „*Kis Lap*“ mindinkább megfeleljen a méltányos igényeknek.

A most véget érő tizennyolczadikra következő tizenkilencedik kötet némiképp nevezetesebb is lesz a többinél: e kötetel fogja a „*Kis Lap*“ betölteni pályája **tizedik** esztendejét. Tíz esztendő nagy idő és e nagy idő, melyet a „*Kis Lap*“ folyton emelkedve és virágozva töltött be, legjobban tanuskodik a mellett, mily szükségét pótol, mennyire nélkülözhetetlen barátja lett minden magyar gyermeknek.

Egész kis könyvtárt képeznek a „*Kis Lap*“ eddigi kötetei és ma már nem is szükséges elszámálnom, mi minden lesz ezentul is a tartalma. Elég annyit mondanom, hogy jövőre is az lesz, ami eddig igyekezett lenni: a magyar gyermekvilág oktatója és mulattatója. Az új kötet első számában

„EGY KIS DIÁK KALANDJAI“

czimü hosszabb mű fog megindulni, mely érdekesnél érdekesebb részleteivel amily tanulságos, époly mulattató is lesz. Ugyszintén lesz ismét

Szindarab

mert örömmel tapasztalom, hogy kis olvasóim a „*Kis Lap*“ban közölt szindarabokat nemcsak mint olvasmányt szeretik, hanem be is tanulják és előadják, ami által maguknak és másoknak is kellemes szórakozást szereznek s szavalásban, előadásban hasznos gyakorlatot szereznek.

Költemények, mesék, kisebb elbeszélések, természetrajzi, népismertető cikkek stb., mint eddig, ugy ezentul is számos, szép képpel együtt lesznek a „*Kis Lap*“ minden számában, valamint rejtvények, feladványok, találós mesék is, melyek elmeélesítőül szolgálnak.

Tehát Isten veletek, kis hi veim, — a viszontlátásig!

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „*Kis Lap*“ előfizetőit, sziveskedjenek előfizetéseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára:

Félévre 2 frt 80 kr.

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Az előfizetési pénzek (melyek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) az Athenaeum kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere, 3 sz. intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.